

Високоповажний Баряде!
 Прошу надрукувати в Науковому
 Віснику цієї моєї поезії і пере-
 клад:

До Несманя.
 (з А. Міцкевича)

О Несманю річко прозора, родимка!
 Де води, що пернав в дитячі досюні,
 А потієм прочеладн і серцем гартуєши
 Шукав в самотині на вєлатношустоті?
 Тут носи Лвуря, слобуєшиє вродой,
 Не раз за пєітати, квітратисє слобина,
 Но води прозори, погистії води
 І образ Лвуря сєвода окротисє!
 О Несманю річко прозора, родимка!
 Де дієшиє терєна надії та шаріня,
 Дитячого віку щасєшєвє година,
 Модаї пориваня і серця бурєшєня
 І друзі, і постатє Лвурі? - Несманя,
 Минуєши... поєшє те сєвода неєшєнає?...

Келура і келода окуташи землею,
Масібно вітер людів, залівав;
Тісноти скорботи, недолі турботи
Рідного краю смені він співав.

Слухав тісноту - душа розривалась,
Камінеси мляла на серце пералась -
Лисо зігнуло, а щастя шайнуло,
Дося квалочись, криється в далях...
Дося ковалась - до здолей недолі:
Радість і щастя мівелат, нітуть,
Словить сто слово - вже плата готова,
З краю в кайданах його потянуть...

Келура і келода окуташи землею,
Масібно вітер людів, залівав;
В пору келоди а постом свідмої свободи -
Відземь кайданами ідури бріджав...

Київ, 25 жовтня

р. 1900.

Боже, Боже мой, къ Тебе
 утреннюю: возжада Тебѣ
 душа моя. (Псаломъ 62.).

Мові спалося, Боже, Боже!
 Я пужно в то мисел, сил не маю;
 Терпимо даде людей лукавих,
 Отраду життя витиваю.
 Один я в світі сиротом
 блукаю, як гоним в сирієм морі,
 І праг на волю твою широкую,
 Де сяє сонце на просторі.
 А праг - а злі свідки свідчать мене,
 Мене гайками і ругають,
 Други казали - візьміть камінь -
 І каменем в слід мені кидайте...
 Мові спалося, Боже, Боже!
 Душа бошеть і тяжко кидь:

В тиші покій свідтій шукає,
В тиші вона і огорчене!..

25 Вересня р. 1900.

з Києва

А ти ж не шукаєш на сина шоре,
І ти ж не шукаєш зірки не вугаєш,-
А ти ж не шукаєш сими-воєї
Мені ще повеси кирувати?
По навісох горні мені,
А німа божи їм будає -
Туди сій повес кипіє вітер
Та дуймої вимеї загандє...
Хотів і кипіти в шоре дкор,
Хотів і злірити сина шоре;
Но вітер кипіє, вимеї дуймої
Мені як раз наднеси горе...

9 Вересня р. 1900,

з Києва.

Не каряжай в вінець лавровий —
 Вінець смені недошукан;
 Смені пристав вінець терновий,
 А терн — сімвом мого життя;
 Зірви його і кинь під ноги,
 Не чаші він зведе і засме:
 Весною терн укривтєся рясом —
 От-тиси вінкеси вінкай мене...

9 лютого р. 1901.

с. Іллієвців

Ах, зорі сяють в блакитному небі,
 Над землею полог ноги розстелив ся;
 Я прийшов не горем, смая, до тебе, —
 Щастяси сїі ноги прийшов поділить ся;
 Я прийшов сказати, що тебе коваю,
 Що в котані щиріси серце тая, смій,
 Що не ма котато а ні сміри — краю,
 Що надів щастія разом з пісьней зрїя...

р. 1900, г. Київ.

М. Г. Родовиченко.

Рано ви, думи, здружились зо сном,
Рано ви серце вогнем запалили,-
Нісоти про волю, скорботи, неволю -
Нащо дит пизди ви їх розбудили?
Може писали в нас сліз проливани,
В снігах їх писали німло сиротом
І шукло в нас, шуканні гості -
Думи, першим словом серед нудного!
Нісоти неволи не вміта у горі,
Торі веселість із серця вилоті...
Думи та нісоти! Дай з вас сонівати,
Із кружолі мене моє місце і стоні?...
М. Дилетів, р. 1901.

М. Г. Родвиренко

На Ваші листи я оглядаю. Книжечка
загадкових в разумові я ще не одержав
опріть, дутарної поезії" який згоді
на день. По одержанню книжечки я про-
мі вивчив в "Київську Старину"

8-21 1901 р. З любов'ю Іванянцям
3 М. Дилетів, *М. Дилетів*

Була пора — і вже синяв,
 Хемуртійий день і ніч став;
 Огня на полі, на роздоці
 Бисина відгук чуєте:
 Останній раз вона понуро
 На край парівний позира,
 Де тіла тинно розростися —
 О вже чуєла, не дочуєла.
 Ої здасться пензль кивоча,
 Чишала сила в неї в:
 Но сонце світе, а не грія —
 О відкої Бисина став...

На стету Рієв Зоїєки,
 15 лютого р. 1900.

А не час, не година - хвилину одну
Кохався з тобою і щастям втрався -
Но в коханні у тім смислі так паріаним
Для психіки зорди я тоді гартувався:
Ти огнем своє серце спалила свідтиши,
Ти гостем явилась з далекого краю,
У пошматку в рай гартувати святих -
А я тоді тісні скеладом - втіваю...
Так зівили цвіти опивляютьсь в жару,
І ніжна їх щедро покроне росой:
Вночі і сонце зіде, скрізь огонь розілля -
Землі пахучі стоять під жаром...

14 Вересня р. 1900,
Київ